

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.101/2020/12.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, 2020. május 14. napján megtartott tanácsülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntette miatt I. r. vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2019. december 3. napján kihirdetett 5.B.44/2018/93. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

Elrendeli a ...i Törvényszék Gazdasági Hivatala által Bj.I.813/2018. tételszámon bevételezett 35. sorszámu 1 db karó elkobzását.

Az elsőfokú ítéletben aRendőrfőkapitányság által lefoglaltként és T.179/2016. tételszám alatt bevételezettként megjelölt 1. sorszám alatti 1 db kés elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 7.200 (hétezer-kettőszáz) forint vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével bűnösnek mondta ki az I. r. vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés d) és f) pontjai szerint minősülő emberölés büntetében.

Ezért öt életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg. Rendelkezett arról, hogy a vádlott az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésből legkorábban 35 év kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, és kötelezte a terheltet az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A benyújtó Bf.48/2020/2. számú átiratában az elkobzásra irányuló rendelkezések módosítását, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, nyilvános ülés keretében.

A főügyészség az ítéletátlához 2020. március 26-án érkezett beadványában a fellebbezések tanácsülésen történő elbírálását indítványozta. Észrevételezte továbbá, hogy az elsőfokú ítélet tényállásában behatárolható az, hogy a vádlott napján a délelőtti órákban ölte meg a sértetteket. Ugyanígy a tényállással ellentétben az rögzíthető, hogy a terheltet ...on a... kórház napján fogadta be. Ezen túl az eredeti indítványában foglaltakat fenntartotta.

Az ítéletátlá a fellebbezéseket - tekintettel a Bf.48/2020/4. sz. átiratában előterjesztett indítványra - a 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban Be.) 598. § (2) bekezdése és a 74/2020.(III. 31.) Korm. rendelet 82. § (2) bekezdése alapján tanácsülésen bírálta el.

A vádlott és a védő enyhítésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében - figyelemmel arra, hogy a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be - az ítéletnek csak a jogorvoslattal sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül. A revízió ennek megfelelően csak a büntetéskiszabás másodfokú felülbírlatára irányult (korlátozott felülbírlat). Továbbá a Be. 590. § (7) bekezdése szerint hivatalból bírálta felül a másodfokú bíróság az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó rendelkezéseket.

A felülbírlat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút eljárási szabálysértést [Be. 608. § (1) bekezdés a-f) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1), (2) bekezdés], mely az érdemi felülbírlatot kizárná.

A másodfokú bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, mert a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. Ebből következően nem vizsgálhatta a fellebbviteli főügyészség által az ítéleti tényállást érintően tett észrevételeket sem. A tényállás helyesbítésére a vádhatóság nem is tett indítványt.

Az elsőfokú bíróságnak a vádlott bűnösségére vont, perorvoslattal nem támadott következtetése törvényes, és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket nagyrészt helyesen tárta fel. Azonban, amint arra a fellebbviteli főügyészség is rámutatott, nem értékelhető enyhítő körülményként az, hogy a vádlott cselekményét részben a szerelemföltés motiválta, hiszen élettársa, ... arra semmilyen okot nem szolgáltatott. Ezzel együtt is a törvényszék a vádlottal szemben a büntetési céloknak megfelelő, a büntetéskiszabási elvekkel összhangban álló, tetterányos büntetést szabott ki, mely szükséges, egyben elégséges és megfelel az egyéniesítés elveinek is. A büntetés nem túl szigorú, lényeges enyhítésére az ítéletátlá nem látott alapot, ezért az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezések nem voltak alaposak.

A Btk. 79. §-a szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el (egyéni és általános megelőzés). A Btk. 80. § (1) bekezdése szerint a büntetést e törvényben meghatározott keretek között, a céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához,

az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez. A büntetés kiszabása során igen hangsúlyos az egyéniesítés, valamint a szankciónak a tett arányához igazodása. A büntetéskiszabás során a büntetőjog általános elveire, és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is figyelemmel kell lenni. „A büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell felelnie az arányosságnak, a szükségszerűségnek és az ultima ratio elveinek” (1214/B/1990 AB határozat). Az ítéletábra megállapította, hogy a vádlott büntetése a kiemelt elveknek megfelel, tetтарыны. А két ember életét emberségéből kivetkőzve, gátlátalanul kioltó terhelttel szemben kizárólag a határozatlan idejű, életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása eredményezheti a büntetési célok megvalósulását. Az elsőfokú bíróság a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjának meghatározásánál vette figyelembe a terhelт javára feltárt enyhítő körülményeket, azaz személyiségzavarát és a részbeni ténybeli beismerő vallomását.

Törvényesen rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságáról és a бűнügyi költségéről.

A törvényszék a 35. sorszámон bevetelezett karó lefoglalását megszüntette és megsemmisítéséről rendelkezett. Ez a tárgy azonban az irányadó tényállás szerint az elbírált бűнselekmény elkövetésének eszköze. Ezért a Btk. 72. § (1) bekezdése alapján elkobzásának van helye.

Tévesen került az ítélet rendelkező részébe az egy darab kés elkobzásáról szóló rendelkezés. А megjelölt kés nemhogy az elkövetés eszköze nem volt, de az iratok között a lefoglalására vonatkozó dokumentum nem is szerepel. Az ítéletábra rámutat, hogy nem is szerepelhet, hiszen a 2018 évben megvalósított бűнselekmény eszközét 2016-ban nyilvánvalóan nem vételezhette be a törvényszék Gazdasági Hivatala.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú ítéletet a szükséges részben a Be. 604. § (1) bekezdésének b) pontja és 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és 605. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

Az előzetes fogvatartás beszámítására vonatkozó rendelkezés a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Az ítéletábra a másodfokú eljárásban a kirendelt védői közreműködéssel kapcsolatban felmerült бűнügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján, а Magyarország 2020. évi költségvetéséről szóló 2019. évi LXXI. törvény 62. § (4) bekezdése, illetve a pártfogó ügyvéd és a kirendelt védő részére megállapítható díjról és költségekről szóló 32/2017. (XII.27.) IM rendelet 1. § (1), (2), (3) bekezdése, valamint a 7. § (1), (2), (3) bekezdése, továbbá a 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 82. § (3) bekezdése alkalmazásával állapította meg.

Debrecen, 2020. május 14.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Gömöri Olivér sk. előadó bíró, Dr. Toma Attila sk. bíró

ZÁRADÉK: A Miskolci Törvényszék 5.B.44/2018/93. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2020. május 14.

. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Kiadó.